

ע"פ 7255/14 - המערערים בע"פ 8201/14: מוחמד אנטקלי, אליאס אנטקלי, המערער בע"פ 7255/14: מחמוד אנטקלי נגד המשיבה: מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7255/14
ע"פ 8201/14

לפני:
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופטת ע' ברון

המערערים בע"פ 8201/14: 1. מוחמד אנטקלי
2. אליאס אנטקלי
המערער בע"פ 7255/14: מחמוד אנטקלי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעורים על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בת"פ 7724-07-12 שניתן ביום 07.09.2014 על ידי כבוד השופטת ד' סלע

בשם המערער בע"פ 7255/14: עו"ד אילן ציבולבה

בשם המערערים בע"פ 8201/14: עו"ד שמואל ברזני

עו"ד ארז בן-ארויה

בשם המשיבה:

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

1. בית המשפט המחוזי בחיפה (ת"פ 7724-07-12, כב' השופטת ד' סלע), הרשיע את שלושת המערערים בביצוע בצוותא של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. גזר הדין הטיל על מערערים 1-2 בע"פ 8201/14 (להלן: מערער 1 ומערער 2 או הבנים) 60 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, הופעל במצטבר נגד מערער 2 עונש מותנה של 12 חודשים כן שבסך הכל עליו לרצות עונש מאסר של 72 חודשים. על המערער בע"פ 7255/14 (להלן: מערער 3 או האב), הושתו 45 חודשי מאסר בפועל. כן הוטלו על המערערים עונשי מאסר על תנאי. כל זאת בהתחשב במצבם האישי והבריאותי ובהרשעות קודמות המיוחסות להם.

העבירה בגינה הורשעו המערערים נעשתה בעת שהנפגע, אשר היה נשוי לבתו של מערער 3 שהיא אחותם של מערערים 1-2, הגיע לבית המשפחה בכפר טמרה, כדי לאסוף אותה ואת ילדיהם המשותפים חזרה לביתם בנצרת. האישה והילדים שהו בבית הוריה בביקור וכאשר הגיע הנפגע, תקפו אותו המערערים ודקרו אותו באמצעות סכינים בכל חלקי גופו, תוך שהם גורמים לו בכוונה לחבלה חמורה. האירוע הסתיים רק כאשר הנפגע הצליח לברוח מהמקום. בעקבות האירוע הובהל הנפגע לבית חולים, קיבל טיפול ראשוני בחדר ההלם ואושפז למשך ארבעה ימים במחלקה הכירורגית.

העדויות העיקריות עליה ביסס בית משפט קמא את ההרשעה היא עדותו של סעדי עדי (מחמוד) (להלן: עדי). ביום האירוע ביקש הנפגע מעדי להסיע אותו לטמרה ברכבו כדי לאסוף את אשתו וילדיו וזה הסכים. על פי עדותו, הוא הגיע עם הנפגע יחד לבית משפחת האישה בטמרה, ולאחר שהנפגע נכנס לחצר הבית, יצא מערער 3 לרכבו של עדי והזמין אותו להיכנס. עדי העיד שהוא לא הכיר את בעל הבית, אך מהשיחה שהתנהלה בין המערערים לבין הנפגע, הוא הסיק שמדובר באביה ובשני אחיה של אשת הנפגע. משנכנס לחצר הבית, שמע את האב ושני הבנים צועקים על הנפגע שעליו לגרש את אחותם. בתכוף לכך, האב נכנס הביתה ומיד יצא וסטר לנפגע בחזקה. הנפגע ניסה להימלט מהמקום, ושלושת המערערים דלקו אחריו כאשר הבנים החלו לדקור אותו בסכין. על פי עדותו של עדי, על אף שהאב רדף עם האחרים אחרי הנפגע הוא לא היה שותף לדקירות עצמן. בעדותו סיפר עדי שהוא יצא מהבית, מצא המולה של אנשים ששאלו על זהותו של הנפגע, פינה את הנפגע למרכז רפואי ברכבו, ולאחר שנאמר לו שהנפגע יפונה באמבולנס החליט לעזוב את המקום. עדי העיד על כתמי הדם שהיו ברכבו ועל כך שהוא, בעזרת כמה חברים, שטף את הרכב פעמים רבות כדי לנקותם.

בית המשפט המחוזי מצא את עדותו של הנפגע תואמת בעקרי הדברים את עדותו של עדי. על-אף שבחלקים מעדות הנפגע הוא נמצא בודה מליבו הזיות שאינן ממין העניין, בית משפט קמא סבר כי בחלקי העדות הרלוונטיים הנפגע גילה חשיבה ריאלית המעוגנת בזיכרון קונקרטי ובקיאות בפרטי האירוע. הנפגע השיב לעניין לשאלות הצדדים ומסר גרסה קוהרנטית וסדירה התואמת גם את גרסתו המוקדמת במשטרה וגם את עדותו של עדי.

חיזוק לעדויות אלה מצא בית המשפט בשתיקתו של מערער 2 בחקירת המשטרה אשר התבצעה כבר בליל האירוע. בידעה מודיעינית שהתקבלה במשטרה בערב התקיפה- אשר חלקים ממנה כמו גם זהות המדווח, נשארו חסויים- דווח על דקירה בבית משפחת אנטקלי בטמרה. בהודעה צוין שהנפגע הוא תושב נצרת הנשוי לבת המשפחה, ושהדוקר הוא מערער 2. בעקבות הודעה זו, שמוצגת לצורך רקע בלבד, נעצר באותו ערב מערער 2 ונלקח לחקירה. מערער 2 ויתר על זכותו לעו"ד ושמר במהלך כל החקירה על זכות השתיקה. בית המשפט ציין ששתיקה זו זכותה בדין, אך למרות זאת יש בכוחה לחזק את גרסת התביעה, כפי שנקבע בפסיקה. לראיות אלה צירף בית המשפט את הדו"ח הרפואי של בית החולים, את ההכחות הכלליות של מערערים 1 ו-3 בחקירתם, ואת עדותה של האישה אשר על אף שהכחישה את עובדות האירוע, העידה על יחסו הקשה של הנפגע כלפיה שגרם לה לא אחת לברוח מהבית. בית המשפט המחוזי התייחס למחדלי החקירה שהתרחשו בתיק, אך קבע שיש תשתית ראייתית מספיקה להרשעה ואין במחדלים שהיו כדי להשפיע על הכרעת הדין או על גזר הדין.

2. הסיגורים השמיעו בפנינו מספר טענות הנוגעות הן להכרעת הדין ולשקילת הראיות שערך בית משפט המחוזי, והן לחומרת גזר הדין. הטענות המרכזיות הנוגעות להכרעת הדין הן קבלת עדותו של הנפגע תוך הפעלת הכלל של 'פלגין דיבורא' המאפשר לקבל רק חלקים מהעדויות, ואי התחשבות בנזק הראייתי שנוצר בעקבות מחדלי החקירה. לטענת הסיגורים, לנזק הראייתי צריכה להיות השפעה הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. בא כוחו של מערער 3 השמיע בפנינו טענה נוספת הנוגעת למרשו, על כך שאין כל עדות לכך שהוא עצמו השתתף בדקירה של הנפגע, ויותר מכך, העדויות מצביעות על כך שלא הייתה לו סכין ביד. לטענת הסיגור, העובדה שמערער 3 רדף אחרי הנפגע אינה מלמדת על כוונתו ויתכן שמטרתו הייתה להרגיע את שני בניו.

3. איני מקבל את טענת הסיגורים כי שגה בית המשפט בהפעילו את כלל 'פלגין דיבורא', וברר את בר העדות הרלוונטית לעניין, מהתבן שהפליג למחוזות רחוקים. הלכה מושרשת היא כי בית משפט רשאי לפצל עדות כאשר הדבר נדרש, והדבר נעוץ הן בסעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 והן בפסקי דין רבים של בית משפט זה (ראה בין רבים: ע"פ 869/81 מוחמד שניר נ' מדינת ישראל, פד"י לח (4) 169 (1984); ע"פ 403/89 נשהאד בן רובחי עבדול חי נ' מדינת ישראל, פד"י מו (4) 610 (1992); וכן ראה בהרחבה: יעקב קדמי על הראיות 4, 1845 (2009)). ההלכה הכירה בכלי של 'פלגין דיבורא' כאשר חלקים מהעדויות אינם נמצאים אמינים ובית המשפט רוצה לאמץ מתוך דברי העד רק את החלקים אשר הוא שוכנע במהימנותם.

החלקים בעדות שבית המשפט דחה אינם נוגעים לעדות שקר המכוונת להטעות את בית המשפט, אלא אמירות תלושות שאינן קשורות להליך המשפטי והן תוצאה של מצבו הקוגניטיבי והנפשי של העד. נראה, אפוא, כי הקושי שטמון בעדות הנפגע הוא מסוג אחר. לא עצם השימוש בכלל פלגין דיבורא, כלל מוכר ומושרש במשפטנו, אלא מצבו האישי של הנפגע. בעדות התייחס הנפגע לאירועים שלא ניתן לתת אמון בקיומם. כך לדוגמא סיפר על עצמו שהוא סולטן בעל ארמון גדול ושהוא בעל השפעה וכוח לקביעת גורלות בעולם. כן סיפר שיש בידו ספר מיוחד שאין לאיש בלעדיו המעניק לו כוחות מיוחדים, ובדורות נוספות המעידות על מצבו הנפשי. האם תיאורים לא מהימנים אלה של העד מביאים לשלילת מכלול העדות? עמדת הפסיקה היא שאף עדותו של אדם הלוקה בנפשו, ואיני קובע שזהו מצבו של המערער, היא עדות קבילה. בענייננו יש להיות מודע היטב לבעיות בעדותו של הנפגע בשל אישיותו ומצבו הנפשי, אולם עולה שבית המשפט קמא היה מודע לדבר ועשה מלאכתו נאמנה בבחינה זהירה של החלקים הרלוונטיים לעדות אשר לגביהם הוא קבע: "בתיאור האירוע האלים והפגיעה בו היה (הנפגע) ממוקד ענייני וקוהרנטי, לעומת עמדתו ביחס לסיפור חייו... לגביהם הביע עמדות מאניות, בדיבור מהיר ועצבני, הפליג בסיפורים, רהב ולהג". ההפרדה הברורה בין חלקי העדות מציבה אתגר בפני הערכאה המבררת בבואה לקבוע מהימנות של עד כמו הנפגע. יושם אל הלב כי הנושאים הבעייתיים עניינם אינו קשור למרכיבים עובדתיים של העבירה. מתפקידו של בית המשפט לפלג בין הדמיון הכללי של המציאות לבין התיאור העובדתי הרלוונטי למקרה. כשם שבית משפט אינו חייב לקבל את העדות הקשורה לעבירה בשל אופיו של העד, כך רשאי הוא לבסס הרשעה על פיה גם בהינתן

אישיותו של העד. הזהירות מתבקשת בעת כזו, אך עולה שכך נהג בית המשפט.

4. גם טענת הסניגורים בדבר דוקטרינת הנזק הראייתי דינה להידחות. בניגוד לשימוש הנרחב בדוקטרינה בתחום האזרחי בכלל, ובדיני הנזיקין בפרט, בהם היא מעבירה את נטל ההוכחה לכתפיו של הצד אשר יצר את הנזק הראייתי- בדין הפלילי נטל הראייה לעולם מונח על כתפי התובע, ובכל מקרה עליו להוכיח את טענותיו מעל לספק הסביר. העובדה שאילו היתה מתבצעת חקירה כנדרש ניתן היה להביא ראייה טובה אף יותר מזו שהובאה בפועל, אינה יכולה להיות טענת הגנה. אומנם על גופי החקירה לבצע את מלאכתם בצורה המיטבית המובילה לגילוי האמת, כדברי הנשיא ברק: "מטרת החקירה המשטרית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת" (ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל פ"ד לה(2), 466, 472 (1981)). אך האם העובדה שלא הובאו בפני בית המשפט כל הראיות- ואולי אף הוחמצה הראייה הטובה ביותר שיכולה היתה להיגבות- מקנה כשלעצמה הגנה הנאשם? על שאלה זו השיב בית משפט זה בע"פ 4384/93 מליקר נ' מדינת ישראל, פס' 6 לפסק דינו של השופט קדמי (25.5.1994):

"כמפורט לעיל, העלה בא- כוח המערער בדבר "מחדלי חקירה", כשהוא מצביע על שורה של צעדי חקירה אשר לא ננקטו על ידי המשטרה, ואשר - לטענתו - אילו ננקטו, במועדם, היה בכוחם כדי לנקות את שולחו מן האשמה שיוחסה לו או, לפחות, לתמוך בהגנתו.

אכן, יש נסיבות שבהן כרוכה אי עריכת בדיקה או אי רישום הודעה על ידי המשטרה, באבדן ראייה חשובה, ולעתים אף חיונית, הן לתביעה והן להגנה.

כאשר "חסרה" ראייה כאמור לתביעה - נזקף ה"מחדל החקירתי" לחובתה, שעה שנערך מאזן הראיות ונדונה השאלה האם הרימה התביעה את נטל ההוכחה המוטל עליה. ואילו מקום שהעדרה של הראייה "חסר" להגנה, תוכל זו להצביע על ה"מחדל" כשיקול בדבר קיומה ה"אפשרות" הנטענת על ידה, הכל בהתאם לנסיבות המיוחדות של הענין הנדון; וכמובן שלא תישמע בנסיבות כאלה מטעם התביעה הטענה כי חסרה הראייה הטובה יותר, שהיא נושאת באחריות להיעדרה.

ולא למיותר יהיה להזכיר כי הטענה החוזרת ונשנית בהקשר זה, כי על התביעה להוכיח את המוטל עליה באמצעות ה"ראייה המכסימלית", לאמור: באמצעות הראייה הטובה ביותר שניתן להשיגה, באופן שראייה ב"רמה נמוכה" הימנה לא תספק - הינה נטולת בסיס. על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב"ראייה מספקת" ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג "טובה" הימנה" (הדגשה לא במקור).

לאמור, על התביעה להציג בבית המשפט את הראייה הטובה ביותר שבנמצא ולא את הראייה הטובה ביותר שתיתכן. עם זאת, במקרים בהם המחדלים בחקירה פגעו פגיעה ממשית ביכולתו של הנאשם להוכיח את חפותו, יתכן שמחדלי החקירה יעמדו לזכותו. בחינה זו צריכה להיעשות בשקילת מחדלי החקירה על רקע התשתית הראייתית הכללית שסיפקה התביעה: "לפי קריטריון זה, על בית-המשפט להכריע מה המשקל שראוי לתת למחדל, בהנחה שאכן התקיים, לא רק כשעמד לבדו, אלא כחלק ממכלול הראיות" (ע"פ 5152/04 שוריק אגרונוב נ' מדינת ישראל, עמ' 5 (23.6.2005)).

בהקשר זה אזכיר שיש הסוברים שאין משמעות לדוקטרינת הנזק הראייתי בדין הפלילי בו ההכרעה צריכה להיעשות רק על פי השאלה עמוד 4

האם האשמה הוכחה מעל לספק סביר. גישה זו ממשיגה את ה'נזק הראייתי' בשאלת מידת הספק שהוא מצליח ליצור בגרסת התביעה (ראה: ע"פ 4855/02 נט(6) 776 מדינת ישראל נ' בורוביץ ואח' (31.3.2005); ע"פ 5386/05 בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל (18.5.2006)).

בענייננו, אכן התקיימו מחדלי חקירה חמורים שראוי לתת עליהם את הדעת במסגרת ביקורת פנים של המשטרה. מחדלים אלה נגעו הן לאיסוף ממצאים מזירת האירוע, לתחקור השכנים, לתשאול בעלי המכולת ואנשי הצוות הרפואי שהעניקו לנפגע טיפול במקום. על פי העדויות, האירוע גלש אל מחוץ לחצר הבית והיו לו עדים רבים נוספים שעדותם יכולה היתה לתרום לגילוי האמת. בנוסף, היו מחדלים בשיהוי חקירתם של מערערים 1 ו-3. עם זאת, איני סבור שמחדלים אלה פגעו בפועל ביכולת המערערים להוכיח את חפותם. בצדק ציין בית משפט קמא שהעובדה שמערער 2 נעצר בערב האירוע וכי מערער 3 ידע על כך, ואף שכר לו בסמוך לכך סניגור, ודאי נטעה בליבם של המערערים את הידיעה שחקירתם בוא תבוא. מעבר לכך, ראיותיה של התביעה מבוססות כשלעצמן מעל לספק סביר, ואיני סבור שמחדלי החקירה, שאין להקל בהם ראש, פוגמים בתוקפן של ראיות אלה.

5. טענה נוספת שהושמעה על ידי הסניגור, נוגעת לכך שאין כל עדות המצביעה על כך שמערער 3 היה שותף באופן אקטיבי במעשה החבלה, ועל פי העדות הוא כלל לא אחז בידו סכין. גם טענה זו לא אוכל לקבל. ביצוע בצוותא של עבירה לפי סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, אינו מחייב שכל אחד מן המבצעים יהיה אקטיבי בביצוע העבירה. החוק מרחיב את הגדרת המבצע גם למי שלא ביצע בעצמו את העבירה, אך היה שותף בתוכנית הפעולה. כך כתבתי במקום אחר (ע"פ 273/14 מדינת ישראל נ' טאהא פארס, פס' 6 לפסק דיני (23.12.2014)):

"כאמור, ביצוע בצוותא מבוסס על תכנית משותפת. מדובר במעין "חוזה" בין המבצעים, החפצים לפעול יחד לשם השגת מטרה מסוימת. הסכמה כזו בין המבצעים יכולה להיות קודמת לביצוע התכנית, אך יתכנו גם מצבים אחרים. לעיתים, במהלך מימושה של תכנית אחת, מסכימים המבצעים בצוותא להרחיב את תכניתם המקורית. מדובר בהסכמה שלא הייתה קיימת קודם לכן, לפעול כגוף אחד לשם השגת מטרה חדשה, או אותה מטרה באמצעות מעשים פליליים נוספים. הסכמה זו מוגדרת בפסיקה כ"הסכמה ספונטנית".

בהקשר בו אנו עוסקים, אפשר להביא את דבריו של הנשיא מ'שמגר, המתייחסים לשותפות בעבירה על-פי ההגדרה שנהגה באותם ימים (סעיף 23 לפקודת החוק הפלילי, 1936) "בנסיבותיו של מקרה זה הייתי מגיע למסקנה בדבר אחריותם של כל אחד מן השניים לגרימת המוות, גם אלמלא היה כל אחד מן השניים בין הדוקרים ולו היתה הדקירה מבוצעת רק על-ידי אחד מן השניים" (ע"פ 418/77 פ"מ לב(3) 003 ברדריאן נ' מדינת ישראל, פס' 12 לפסק הדין של השופט שמגר (1978)).

והדברים הם קל וחומר למקרה בו אנו עוסקים. בדין, מדובר על אב ושני בנים, הרוצים להגן על אחותם ולשם כך תוקפים במשותף את בעלה. אחריותו של אב על בניו נובעת גם מפערי הגיל והסטטוס המשפחתי וגם מכוח היותו ראש המשפחה והגורם המחנך והמנחה את ילדיו אפילו בימי בגרותם (מערער 1 היה בן 23 בשעת ביצוע העבירה, ומערער 2 בן 26). אין ספק שלנוכחותו של האב במקום היתה משמעות קריטית בהשתלשלות האירוע. סטירת הלחי שנתן מערער 3 לנפגע היתה עבור בניו אות פתיחה המעניק אישור למעשיהם, והם רק השלימו את המלאכה שהתחיל אביהם. על פי עדותו של עדי, האב היה שותף גם לרדיפה אחר הנפגע שעה שהוא ניסה להימלט מהמקום, ואין כל עדות לכך שהוא ניסה לעצור את בניו ממעשה החבלה.

6. גם בגזר הדין שקבע בית משפט קמא איני מוצא כל פגם. העונש המרבי בחוק לעבירה בה מואשמים המערערים הוא עשרים שנה, ודי בכך כדי להצביע על חומרת המעשים בעיני המחוקק. השופטת של בית משפט קמא שקלה את חומרת העבירה, את מתחם הענישה המקובל, את עברם הפלילי של המערערים ואת מצבם האישי, וקבעה, כאמור, למערערים 1-2 60 חודשי מאסר בפועל, ו-45 חודשי מאסר בפועל למערער 3. העבירה היא חמורה כשלעצמה. לא מדובר בקטטה הדדית, שאף היא חמורה, אלא בתקיפה משותפת של שלושת המערערים באמצעות סכינים את הנפגע אשר הגיע, בהקשר זה, כאורח תם לביתם. גם כאשר ניסה הנפגע להימלט מהמקום לא הרפו ממנו המערערים והמשיכו במעשיהם תוך שהם רודפים אחריו. הנפגע נדקר בכל חלקי גופו ואושפז בבית החולים למשך כמה ימים. אך לא רק הנפגע נמצא בעין עדשת המשפט בקביעת העונש, פעמים רבות חזר בית המשפט על הפגיעה הקשה של עבירות מעין אלה בסדר החברתי ובשמירה על בטחון הציבור ובשל כך הדגיש את הצורך בהחמרת הענישה בהן (ראה בין רבים: ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל (16.8.2007); ע"פ 7360/13 טאהא נ' מדינת ישראל (13.1.2014)). נוסף לכך, לא רק במבחן המעשה העונש הוא מידתי, אלא גם במבחן העושה.

מערער 1 הוא בעל שלוש הרשעות קודמות בעבירות אלימות ורכוש בגין ריצה שלוש תקופות מאסר. למערער 2 שלוש הרשעות קודמות בעבירות אלימות ורכוש, והרשעות חמורות של קשירת קשר לביצוע פשע וניסיון לביצוע שוד מזוין ועוד. אף עבירה זו בוצעה בשעה שעל ראשו תלוי ועומד מאסר על תנאי. גם למערער 3 עבירות אלימות וחמישה עונשי מאסר. המערערים כולם לא הביעו חרטה על מעשיהם ולכל אורך המשפט הכחישו את המיוחס להם. על אף כל אלה, התחשב בית המשפט במצבו הבריאותי של מערער 3 והקל בעונשו.

טרם סיום נחזור לחומרת המעשה. אין להשלים עם תופעה שמחלוקות בתוך המשפחה תסתיימנה בפגיעה קשה בגוף האדם. על בית משפט לתרום את חלקו שמקרים כאלה לא ישנו, זאת גם בדמות הטלת עונשים חמורים ומרתיעים שהולמים את נסיבות המקרה.

הייתי מציע לחברי לדחות את הערעור על שני חלקי פסק הדין.

ש ו פ ט

השופטת ע' ברון:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופט נ' סולברג:

דינם של הערעורים להידחות, על הכרעת הדין ועל גזר הדין כאחד, כפי שהציע חברי, השופט נ' הנדל; על יסוד נימוקיו.

עדותו של עדי, עד התביעה המרכזי, לא היתה כליל השלמות, אך הוסבר היטב בהכרעת הדין של בית המשפט המחוזי מדוע ראה לסמוך על דברי העד הזה, חרף מגרעות מסויימות בעדותו. לגבי האירוע מושא כתב האישום העיד עדי עדות רציפה ועקבית, תאר את פרטי האירוע כפי שקלטם בחושיו, וסיפר גם על תחושותיו בזמן אמת. עדותו לא ניתנה ברוגע, ניכר היה בעדי הלחץ שהיה נתון בו, הוא היה מודאג מתוצאות עדותו, ולא בכדי רצה להימנע ממתן עדות. ברם, עדי אישר את מרבית אמרותיו במשטרה, הוא לא הפריז בתיאור העובדות, לא העצים את חומרת הדברים ולבטח לא ביקש להעליל. בית המשפט המחוזי נתן כמה וכמה סימנים במסקנתו על מהימנות עדותו של עדי, בכללם – תיאור המראה החיצוני של המעורבים, הסברים משכנעים שנתן על זיהויים בזמן אמיתי, וזהירות שנקט בה ביחס לזיהוי.

בית המשפט המחוזי התמודד בהכרעת הדין כנדרש עם סתירות שעלו בעדותו של עדי, ומסקנתו על כך שהסתירות אינן יורדות לשורשו של עניין – היא משכנעת. כך גם לגבי הטענות על שיתוף פעולה עם המשטרה, וביחס לעברו הפלילי של עדי.

עדותו של עדי נתמכה בגרסתו של המתלונן, בתעודה רפואית, ובעוד כמה חיזוקים, בהם – שתיקתו של אחד המערערים וגרסאותיהם הכלליות של השניים האחרים, כשברקע – עדות גרושתו של המתלונן על אודות הסכסוך ביניהם. מחדלי חקירה היו, הם ראויים לביקורת, חברי נדרש לכך, הדבר טעון תקנה, אך בדין נקבע שלא היה בהם כדי לכרסם בראיות התביעה, לא נגרם עיוות דין ולא קם ספק סביר באשמתם של המערערים. הכרעת הדין מבוססת, גם הענישה הולמת את המעשים ואת העושים, ודינם של הערעורים להידחות, כאמור, בהתאם להצעת חברי, השופט נ' הנדל.

ש ו פ ט

אשר על כן, הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט נ' הנדל.

ניתן היום, ג' בניסן התשע"ו (11.4.2016).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט